

Dương Thụy

Dấu Lặng Trong Điệp Khúc

Anh đã nhận ra cô ngay khi cô còn chưa bước chân vào nhà hàng qua tấm kính trong . Cô mặc áo dài màu sẫm, tóc đã uốn ngắn lưng lửng nơi vai, tròn lớn hơn nhưng cũng đẹp hơn bội phần so với lần gặp cuối cách đây 1 năm. Cô đi với 1 nhóm khách ngoại quốc. Anh nghĩ “Vậy là lại theo truyền thống của khoa ngoại ngữ dành cho con gái có ngoại hình đẹp”, rồi bất giác nhếch mép cười.

Và kể từ lúc cô xuất hiện trong nhà hàng, anh cảm thấy mình bất ổn. Anh nói năng không được mạch lạc, làm đổ rượu ra bàn, cầm nhầm dao ăn của khách ... Các ông tây ngạc nhiên vì sự bất cẩn của anh, nhưng rồi họ cũng khám phá ra anh đang bị tà áo dài ngồi ở cuối phòng chi phối.

-Cô ấy đẹp đó chứ !

-Trông cô ấy cười duyên đáng quá!

-Như thế mới làm thông dịch viên với khách nước ngoài được chứ !

Anh chỉ cười khi nghe họỒn ào nhận xét về cô, tự hứa sẽ không để lộ bất cứ chuyện gì nữa. Nhưng anh lại thấy nhấp nhò, anh muốn được chuyện trò với cô Cuối cùng thái độ ngồi trên lửa của anh làm những người khách cùng bàn bật cười và họ tề nhị xin phép về trước:

-Tôi hiểu, cậu còn trẻ lắm.

-Cảm ơn đã đi ăn tối với chúng tôi

-Cứ thế nhé, chúc thành công với cô ấy!

Thở phào nhìn họ rút lui trong trật tự, anh bình tâm ngồi lại ngắm nhìn cô kỹ hơn. “Tuồng rằng đã quên, hoá ra”, anh tự thú nhận “mình vẫn còn ...”

Ngày đó cả trường đều biết rằng anh và cô phải lòng nhau, họ nói 2 người rất xứng đôi ừa lứa, ít ra là nhìn từ bề ngoài. Bản thân anh cũng nhận thấy như vậy và thậm chí mơ ước thật sự trở thành tri kỷ với cô. Và chắc rằng, cô cũng mong như vậy. Nhưng phàm ở đời, không có gì đơn giản và dễ dàng. Anh biết mình khó có thể vượt qua bức tường vô hình ấy, còn cô thì ...

Cả bàn cô ngồi đã lục đục đứng dậy chuẩn bị ra về. Anh hốt hoảng, nếu để vượt cơ hội này, sợ không còn dịp để chuyện trò cùng cô. Lúc cô đi ngang qua, anh lúng túng cất lời:

-Ly đi phiên dịch hả ?

Cô nhìn anh không vui không buồn, không bất ngờ cũng không hồ hởi. Cô cười nửa vờ:

-Thưa thầy! thầy cũng đi với khách ?

-Ừ, anh gặt đầu, vẫn công việc cũ.

Cô quay sang giới thiệu với khách của mình anh là một người quen xin tạm biệt họ tại đây. Anh khó chịu “Thật ra chẳng bao giờ cô ta xem mình là thầy cả!”

Cô vén tà áo dài rất điệu nghệ, tự tin mỉm cười ngồi xuống ghé đôi diện với anh.

-Thầy nghĩ dạy luôn ? Em tiếc cho lứa đàn em sau này.

-Ly là người từng chê bai tôi dạy khó hiểu mà – Anh vẫn chưa quên chuyện cũ.

Đạ đúng! Thì em nói tiếc là tiếc cho lứa đàn em không có dịp được thọ giáo một người khó hiểu như thầy !

Lại méo mó . Anh lắc đầu cười. Lâu lắm rồi hình như không có ai nói chuyện theo cái lối dễ chạm tự ái kiểu này với anh . Và hình như trong đời anh, cô là người dám làm chuyện đó.

-Tôi dạy khó hiểu thì OK ! Anh lấy lại phong độ và bản lĩnh của 1 chàng trai sớm thành đạt – Nhưng tôi thiết nghĩ, để bị cho là người khó hiểu, thì phải nên xét lại. Vì sao những bộ phim đoạt giải Oscar, những quyển sách đoạt giải Goncour đều được cho là khó hiểu ? Vấn đề là ở chỗ, người đối diện không được thông minh lắm.

Cô nhướn mày nhìn anh, cười phô hàm răng ngọc ngà, mắt cô long lanh, khuôn mặt bừng bừng sáng . Anh thấy nhói đau nơi tim: Cô đẹp quá ! Cô không chớp mắt lại anh câu này, chỉ cười, thật lạ !

-Mà không phải chỉ 1 mình Ly chê tôi khó hiểu- Anh nói tiếp về tự tin và hơi ngạo mạn – Tôi cũng tiếc cho mình: đến nay vẫn chưa có ai kiên nhẫn để tìm hiểu tôi.

-Thầy!- Cô vẫn còn cười - Thầy có biết không, một viên kim cương còn thô thì người ta có đủ kiên nhẫn để mài dũa nó cho đẹp hơn sáng hơn; chứ 1 viên đá bình thường thì cùng lắm là người ta đủ sức mài mòn cho nó trơn láng, ai đâu đủ kiên nhẫn mà mài gọt nuôi hy vọng sẽ phát hiện 1 viên ngọc trong đá . Đã là đá rồi thì có làm gì, bản chất của nó cũng chỉ là đá thôi. Vô dụng!

Lần này thì anh tái mặt . Cái ví dụ của cô mới thật là hỗn xược . Thế mà cô vẫn tỉnh bơ, lại có ý dò xét thái độ của anh.

-Tôi tự hỏi – Anh hít hơi- Tại sao tôi và Ly cứ nói chuyện theo kiểu này hoài ? Dù sao tôi cũng là ...

-Em xin lỗi- Cô lại cười, vẻ mặt chẳng tỏ gì là người biết lỗi – Em chỉ mạo muội thử lòng kiên nhẫn của thầy 1 chút thôi mà ! Như thầy, đã nắm trong tay mình 1 viên kim cương mà còn không đủ kiên nhẫn để ...

Anh hiểu, cô đang trách móc anh . Anh đã chạy trốn, đã bỏ đi viên ngọc mà nhiều người mơ ước.

-Thôi được, Tôi-không-phải-là-người-có-kiên-nhẫn, Anh đều giọng. Nhưng xin mạn phép cho tôi hỏi điều này: Ly đã tìm thấy ai đủ sức mài dũa kim cương chưa ?

Lần này, anh nhận thấy đến phiên cô tái mặt. Nhưng cô cũng bả lãnh lắm:

-Hứa để mài dũa khi đã sở hữu kim cương thì có rất nhiều người – Cô xuống giọng- Nhưng em còn nghi ngờ tay nghề và con mắt nhìn ngọc của họ.

-Tôi và Ly lại sa đà vô cách nói chuyện theo trường phái trừu tượng nữa rồi

–Anh thốt lên khi thấy cô bắt đầu không còn giữ được bình tĩnh –Mình nói chuyện khác nhé ?

-Lúc thầy đi du học, thầy đã làm đơn nghỉ dạy rồi phải không ? Cô gượng gạo đổi đề tài - Ở bên đó 1 năm thầy có bị các cô đầm bao vây không ?

-Không! Mấy cô đó chê tôi – Anh nói xong mới thấy mình lỗ lờ vạch áo cho người xem lưng- Ly biết chê gì không ?

Đạ không – Cô thật thà.

-Họ chê tôi chỉ có một điểm- Anh mỉm cười, nghĩ mình có thể chuyển hướng câu thú nhận ngu ngốc vừa rồi - Họ chê tôi sao toàn vẹn quá !

-À, cô cũng hơi bị bất ngờ vì tài bẻ lái của anh . Cũng đúng thôi, họ chê thầy là phải. Vì như nhận định từ ngàn xưa “Nhân vô thập toàn”, thầy đã thập toàn thì ắt không còn là nhân nữa.

-Ly! –Anh kêu lên- Không thay đổi 1 chút nào hết !

-Thầy cũng vậy- Cô đột nhiên âm ức- Em ghét thầy !

Thế rồi cả 2 ngỡ ngàng nhìn nhau . Trong ánh mắt của cô anh vẫn dễ dàng nhìn ra hình bóng của mình . Nhưng những gì đã qua ... Anh đã chạy trốn cô, trốn viên ngọc sáng giá dù chưa gọt dũa. Anh sợ mình sẽ lu mờ bên cạnh cô . Anh tìm người ít lấp lánh hơn . Anh đã tập quên cô Và hình như sắp toại

nguyện nếu như đừng có cuộc gặp gỡ này. Anh chợt hiểu, anh sẽ không bao giờ tha? mãi với bất kỳ người con gái nào khác, vì họ sẽ trở nên thô kệch trong mắt anh qua lăng kính con người cô. Còn nhượng bộ? Anh không có ý định đó với cô. Anh biết mình ích kỷ.

- Bao quanh thầy và em ngày ngày là những người khách nước ngoài – Cô lên tiếng trước- Họ đến rồi đi, chẳng cần để ý quan tâm gì. Còn dân mình lại cho công việc của thầy và em là tuyệt diệu. Em hiểu, thầy có lý của mình khi quyết định bỏ dạy để đầu tư vào ngành ngoại giao. Và em cũng hiểu vì sao gia đình và bạn bè lại chân thành khuyên em sau này ra trường đi theo ngành du lịch. Em không cưỡng được sức hút của cuộc sống ... Thầy!

Cô chợt gọi anh đầy thăng thót. Anh thì có thể làm gì. Anh cũng như cô.

- Đừng suy nghĩ rắc rối nữa- Anh mỉm cười tỏ vẻ bao dung khích lệ- Cứ sống như mọi người và ... tìm cho mình 1 chỗ dựa, không còn quá sớm nữa đâu.

Cả anh và cô đều hiểu, 1 khi anh đã nói ra điều này, lý trí vẫn còn làm chủ trái tim, anh vẫn giữ nguyên quyết định của mình. Anh vẫn hoài là người ích kỷ.

- Em mệt mỏi lắm- Cô buồn bã gượng cười- Tìm làm gì hỏi thầy, tìm ra mà người ta không cho mình dựa hoặc ngỡ đã tìm ra đến khi dựa vào mới hay nó mục rỗng thì ... thà là cứ đứng 1 mình giữa đời này còn hơn.

- Ly bì quan quá- Anh thấy lòng mình chùng xuống hết cỡ- Chúa dạy “cứ đi sẽ đến, cứ tìm sẽ gặp, cứ gõ sẽ mở...”

- Thầy!- Cô thốt lên, ánh mắt vụt giẫy cựa- Thế nếu bây giờ em gõ vào đây ...

Cô đưa tay lên và chậm rãi đặt nó lên lồng ngực trái của anh. Anh nghe xây xẩm mặt mày.

- ... Em gõ vào đây thì thầy hãy dạy dùm em, nó có mở ra không hay bao

nhiều lời dị nghị, đàm tiếu và cả sự khi dễ của người chủ cánh cửa này sẽ
vây bọc lấy em !?!

Lúc anh choàng tỉnh, mở mắt ra thì cô đã đi đâu mất rồi.

Hết

Nguồn: tialia.com

Được bạn: mickey đưa lên

vào ngày: 6 tháng 6 năm 2004